

Прегърбена върв полета тя,
и съ тънката тожка се подзира . . .
И сикаше ги виеда — и се донра —
настреша й дъб къшките врата,
кажъ те се хукават дъльгъ върволякъ:
Иванчо, Стою, Ленка, Смиль и Слави . . .
„И-и! трябваше яган . . .“ а тя забравя.
И спре. „И-и, пусто! . . . Е, до петък пак!“

СТАРОТО КУЧЕ

Старото куче средъ двора лежи:
снощи е легнало, днеска не става,
даже очи не отваря, мюни,
кракъ, ни ухо, ни опашка не шава.

Вчера лежеше то лето и днесъ,
и не изведъ до него е хляба —
старото куче, крапа му не трябва:
старото куче ослепява нощеъ.

ВЪРШИТЕЛ

На стомера привързано виеке,
на възето привързано три коня . . .
Край гумното насадили мъже . . .
Съ камъшникъ конете разая подгоня.

Картината азъ гледамъ отстрани —
подгонени вършеятъ трите коня . . .
Около мене — стожеръ — вече съ дни
вършеятъ. Но зърно да се отроня

на гумното на слоното до днесъ
не видяхъ. Тълчатъ тамо конъ до коня —
но-тъпчатъ лажа, дъ, не житиетъ класъ,
и вятъръ ги на гумното подгоня.